

[Aksel Larsen.]

katuren selv tog sagen uden — som normalt er — at lade den passere en af statsadvokaterne Olafsson eller Kirchheiner. Landsretten synes, det er undskyldning nok, at justitsministeren forlangte sagen ind inden en nærmere angiven dag.

Ja, bortset fra at denne justitsministerens iver og besynderlige forlangende i sig selv er mistænkeligt, så gør det naturligvis ikke fremgangsmåden lovlig eller forsvarlig. Sagen var jo ikke gennemarbejdet, efterforskningen var ikke sluttet, men reelt lige begyndt. Hvis den politiske justitsminister på samme måde havde forlangt sagen mod en rovmorder, der var hårdnakket benægter, ind inden en bestemt dato, ville rigsadvokaten sikkert have svaret enten med at sende den blå vogn op efter justitsministeren eller mere urbant med en erklæring om, at en sag selvfølgelig ikke kunne sendes ind, før undersøgelserne var afsluttet.

Man må her huske på, at justitsministeren ikke er embedsmand, og at han var udgået fra et af de partier, der i sin tid havde opmuntret W. T. K. til at påtage sig værnemagerarbejdet. Ministerens iver for at få netop denne sag sluttet uden ordentlig undersøgelse er derfor et alt andet end betryggende moment. Det samme gælder rigsadvokat Pihls redebonhed til at imødekomme ministeren med tilsidesættelse af alle normale regler.

Bortset herfra vil det naturligvis være meget farligt for justits- og retsvæsenet, hvis landsrettens præmisser på dette punkt danner præcedens for, at den politiske minister til hver en tid kan gribe ind i en sag og forlange den sluttet, uden at undersøgelsen gøres færdig.

Landsretten finder det godt gjort, at Carl Madsen var af den opfattelse, at sagen mod W. T. K. ikke kunne gennemføres, og at han overfor embedsmænd — embedsmænd i flertal — i rigsadvokaturen skal have udtalt denne opfattelse.

Landsretten ser med andre ord bort fra de talrige, både skriftlige og mundtlige udtalelser af Carl Madsen, som giver udtryk for den modsatte opfattelse. Den ser bort fra hans erklæring som vidne, at han aldrig har udtalt den opfattelse, at sagen ikke kunne gennemføres. Landsretten beskylder altså Carl Madsen for falsk forklaring for retten — uden dog at vove at drage konsekvensen heraf, nemlig tiltale mod Carl Madsen.

Dette sidste er klogt af landsretten, for dens præmisser er på dette punkt med et mildt ord, jeg ved ikke, om jeg har lov

til at sige, usande. Om dette spørgsmål har følgende embedsmænd i rigsadvokaturen og anklagemyndigheden udtalt sig som vidner i retten: statsadvokat Olafsson, statsadvokat Kirchheiner, kontorchef Sinding, politiadvokat Jørgen Andreasen, fhv. politiadvokat Erling Andreasen og kriminalbetjent Knud Møller. Af alle disse embedsmænd har en eneste, kontorchef Sinding, forklaret, at Carl Madsen dagen efter sit biluheld til ham skal have fremsat udtalelser, der kunne opfattes, som om han havde opgivet sagen. Alle de øvrige embedsmænds udtalelser går i modsat retning.

Hvordan skal man karakterisere dommere, som på sådant grundlag hævder, at embedsmænd — embedsmænd i flertal — har givet retten den opfattelse, at Carl Madsen havde opgivet sagen? For jeg ved det godt, men afstår fra at gøre det.

I byretsdommen er det fastslået, at anden del af revisionsberetningen har foreligget i rigsadvokaturen, forinden rigsadvokaten afgav indstilling i sagen.

Rigsadvokatens indstilling blev imidlertid afgivet den 27. november 1946. Anden del af revisionsberetningen er dateret 3. december 1946 — 6 dage senere — og kan således ikke godt have foreligget i rigsadvokaturen, før hr. Pihl forfattede sin indstilling til justitsministeren. Ydermere er der ingen af rigsadvokatens embedsmænd, der har set denne indstilling, heller ikke den fuldmægtig og den yngste sekretær, som rigsadvokaten tillod at hjælpe sig med den tekniske side af arbejdet, efter at han havde forhindret statsadvokaterne Olafsson og Kirchheiner i at beskæftige sig med sagen. Byrettens mod kendsgemingerne og vidneudsagnene stridende præmisser støtter sig åbenbart kun på en vag udtalelse af rigsadvokaten om, at han mener alligevel at have set anden del af revisionsberetningen, inden han afsendte sin indstilling til justitsministeren.

Landsretten kan ikke finde nogen begrundelse for den ekstraordinære fremgangsmåde, rigsadvokat Pihl valgte, nemlig at forlange depositum af W. T. K. Men retten finder ikke noget holdepunkt for at antage, at denne deponering har haft andet formål end at skaffe sikkerhed for omkostningerne ved revisionen. Ja, undskyld, er det landsretten, der frifinder Pihl efter tåbeparagrafen, eller er det landsretten, der dømmer sig selv efter samme paragraf?

Dels vidste hr. Pihl — uanset hvad han før og senere har påstået —, at man ikke forlanger depot i værnemagersager, men, hvis man anser sikkerhed for nødvendig,